

En tiedä kuuluisiko tämä oikeasti runo kategorian alle, mutta tänne sen nyt silti laitoin... Valhe,
se oli miekkasi nimi. Iskit minuun sillä kerran,
ja toisenkin. Luulin jo että muuttuisit,
mutta hölmö kun olin, en tajunnut, että miekan
kantaja oli itse valheiden kuningas. Niinpä vuosia
odotin, kärsin ja tyhjenin, kun kavalan
valheen tekemät reiät olivat syöneet minut melkein kokonaan. Viimein kuitenkin
heräsin kun huomasin, että en ollut miekkasi antamaa kohtaloa ansainnut. Valheesi olivat
jättäneet jälkensä muihinkin, minulle tärkeisiin ihmisiin.
Sinulle tärkeintä oli aina
vain oma aseesi, jota varjelit paremmin kuin omaa lastasi. Loppusi tuli kun valheesi sinut söivät,
nielivät sinut ansaan, josta ei päässyt ulos ennen kuin löytäisi langan, tuon elämän kirkkaan
punaisen langan. Mutta ei, et sitä edes etsinyt vaan ajoit itsesi
umpikujaan, ja miekkasi, joka kerran oli mahtava liittolaisesi löysi sinut.
Nyt se tekee sinuun hitaasti reikiä, joita aseesi
kerran teki minuun. Eikä se lopeta, ennen kuin on syönyt sinut
kokonaan. Nytkin se syö sinua
jossain, tiedän sen...